

vila sta ga v toplem kožu in sedel je med njima v lepih sanéh, v katere sta bila dva urna konjiča zaprežena. Kraguljci so cingljali, in dečku se je bralo veselje na obrazu. Potoma mu pripovedujeta, kako je bil na pol zmrznjen in kako sta ga po božjej previdnosti strašne smerti otela. Janezek ima očesci vedno zatisnjeni in če tudi ni očeta pri sebi imel, vendar si misli, da je še vedno v nebesih.

Urna konjiča dirjata in okolica se je Janezku čedalje bolj znana zdela. Zmiraj bolj se bliža revnej bajtici in serecé mu teži misel, da svoje ljube mamice ne bo mogel potolažiti.

Četert ure, zunaj vasi, kjer je bil Janezek domá, stala je poleg ceste kovačnica. Ker je konj podkev zgubil, morali so saní vstaviti. Pomočnik, še vojaško opravljen, pozdravi gospoda ter mu pripoveduje, da je mojster v vojski obležal, in da bi vdova kovačnico rada prodala. — Podkev je pribita in zopet dirjajo urni konjiči ter se vstavijo še le pred revno bajtico, kjer se je Janezek s svojo séstrico Marico tolikokrat igral. Iz bajtice stopi mož — Janezek ga pogleda in spozná — svojega očeta. Vsi gredó v hišico in Lavoslav G. začne pripovedovati, kako se mu je godilo. Gospod z zlato svetinjo je bil general ob času Francoske vojske. Oče Lavoslav ga je rešil smerti, pa je bil v boji sam ranjen, vjet in peljali so ga v bólnico. General, ki je za gotovo mislil, da je Lavoslav svoje življenje pustil na bojišči, se mu zdaj lepo zahvaljuje ter mu ponudi malo kovačnico, katero mu hoče kupiti v znamenje nepozabljive hvaležnosti. Vsi so se veselili in Lavoslavova žena, Janezkova mati, povzdigne roki proti nebesom ter pobožno moli rekoč: Hvala Tebi, neskončno dobrotljivi Bog, ker si nas tako čudovito zopet zedinil!

Fr. Pápa.

Sedem čudežev starih časov.

Sosedov Jernej je hodil v višje šole, in kedar je prišel domú o šolskih praznikih, so ga vsi radi poslušali, ko jim je pravil kaj od tega in unega, kar je v šoli slišal. Bilo je nekega jesenskega dné zvečer, ko je vsa domača družina pozno v noč korenje obrezovala. Tudi Jernej jim je pomagal. Prosijo ga, da naj jim kaj pové iz starih časov. „Naj pa bo“, priterdi Jernej, vam bom pa povedal od sedmih čudežev starega časa.“ Vsi se pripravijo, in ga prav pazljivo poslušajo.

Jernej govori:

„Stara ljudstva so bila zeló imenitna. O starih ljudstvih imamo prav veliko lepih učenih pisem, kiji m pravimo klasikarji, in ki bodo vedno slovela. Zraven teh del pa imamo iz starih časov tudi še mnogo umetniških in divnih del, izmed katerih je posebno sedem prav imenitnih, ki slovó po vsem svetu. Pravijo jim sedem čudežev starega svetá. Pervi teh čudežev je bil:

Tempelj Diane na Efezu v Aziji. Že sveto pismo vam pové, da je

bilo tudi v Aziji v starodavnih časih veliko nevernih ljudstev, ki so si izmišljevali in delali bogove, je po svoje častili in tako malikovali. V mestu Efezu so prebivalci izzidali neizrečeno velik in lep tempelj na čast svoje boginje Diane. Ta velikanski tempelj je l. 356 pred Kristusom pogorel. Potem pa so izzidali še večjega in lepšega, ker so mislili, da je tako njih sveta dolžnost. Vse, kar so imeli najlepšega in najdražega, zlato, srebro i. t. d. znosili so vkup, da so tempelj prelepo ozaljšali. Izdelovali so ga 220 let. Ta tempelj je po vsej Aziji in po vsem znanem svetu slovel in se je štel med sedem čudežev tadanjega véka. Leta 260 po Kristusu pa so ga sovražniki požgali, in kar ga je še ostalo, razdjali so ga pozneje Turki takó, da se dandanes komaj pozná, kje je stalo to velikansko delo.

Drugi teh čudežev je bil grobni spominek mavzolej v Perziji. Mavzol je bil deželni poglavar v Perziji, ki je l. 379 pred Kristusom umrl. Njegova žena Artemizija je ukazala, da naj se njenemu možu postavi najlepši in najslavnejši spominek, kar jih je na svetu. Delali so ga najslavnejši umetniki tistega časa. Ta spominek je bil na štiri vogle, na okoli je obsegal 412 čevljev, visok pa je bil 180 čevljev t. j. 30 sežnjev. Okoli njega je stalo 36 stebrov in na sredi je na kviško kipela piramida, na katero je peljalo 24 prelepih stopnjic. Na verhu vsega je stal iz kamna marmeljna neizrečeno lepo izsekan voz s štirimi konji. Ta krasen spominek so imenovali po možu mavzolej, in to imé je ostalo še do današnjega dné, ker še sedaj je navada, da lepim grobnim spominkom pravijo mavzolej.

Tretji čudež je bil velikán na Rodu. Rod je otok blizu brega male Azije. Tam so v starodavnih časih malikovali solnce. Postavili so svojemu bogu velikansko podobo iz železa. To je bilo l. 280 pred Kristusom. Osem sto centov železa je šlo v to podobo. Visoka je bila 70 vatlov. Leta 224. pred Kristusom pa je bil v tem kraji hud potres, in takrat se je tudi ta železni velikán poderl.

Četrti čudež je bila podoba ajdovskega boga Jupiterja v Olimpji, v deželi Greciji. To podobo je napravil Atenec Phidia, najslavnejši podobar tistega časa, okoli l. 432 pred Kristusom. Narejena je bila iz slonove kosti in iz čistega zlatá. Visoka je bila čez 40 čevljev.

Peti čudež je bilo poslopje Cira v Ekbatani, poglavitnem mestu Medije. To kraljevo poslopje je obsegalo kaki dve uri hodá. Namesto opek so bile na strehi sreberne plošče. Neizrečeno veliko bogastva in dragotin je bilo pri tem poslopji. Zraven tega poslopja je bil tudi tempelj, ki je bil zelo lep in velik.

Šesti čudež je bilo zidovje Babilona, okoli katerega je bilo blizu 40 ur hodá. Ti zidovi so bili tako široki, da sta se mogla dva vozova s štirimi konji na njih ogniti. Stolpov na tem zidovji je bilo 250, vrat 100, ki so bila vsa železna. Pravijo, da je ta zid zidalo dva milijona zidarjev. Dandanes je to zidovje v razvalinah in kače prebivajo v njem.

Sedmo čudo so bile in so še sedaj piramide v Egiptu, to je visoko zidovje, ki je pri dnu široko, potem pa vedno ožje. Te piramide so na štiri vogle in so večje in manjše, samo pri Egiptu jih je 40. Na nekej sila

velikej piramidi so dobili napis, kateri kaže, da so delavci, ki so to piramido delali, za 1600 talentov same retkve, česna in čebule pojedli. Bilo jih je 360.000. Ta piramida je na dnu 1456 čevljev široka in okoli 450 čevljev t. j. 75 sežnjev visoka.

Vsa ta znamenita dela starih časov nam kažejo, da je na svetu vse minljivo, kajti razun egiptovskih piramid ni od drugih tako slavnih del danes prav nič posebnega in tudi piramide kažejo, da se ne morejo ustavljati, da bi sčasoma ne razpadle.

A. P.

Umen konj.

Poljski vojskovodja Kočusko živel je po dokončanej vojski dolgo časa v mestu Soloturnu na Švicarskem. Car ruski Aleksander, dajal mu je vsako leto lepe novce, tako da mu ni bilo treba varčnemu biti. Kočusko pošlje nekoga dne mladega moža, z imenom Celtnar, v bližnjo vas, kjer bi za-nj nekaj opravil; dal mu je konja, da je jahal tjé. Ko se Celtnar domú poverne, reče vojskovodju: „Gospod poveljnik, na Vašem konju ne jezdim nikdar več, ako mi tudi svoje mošnje z novci seboj ne date.“ „Kako meniš to,“ vpraša ga Kočusko. Celtnar odgovori: „Kedar se je kak ubožen mož na cesti odkril in ubogajme prosil, hipoma se je ustavil konj in ni se maknil iz mesta, dokler ni berač česa dobil. Konečno mi drobiža zmanjka, in konja mi je le na ta način bilo mogoče dalje spraviti, da sem delal, kakor da bi bil berače obdaroval. Zakaj je imel konj to navado, lahko je uganiti.

Poleg Jariša posl. L.

Spijoče dete.

Malo dete tam miruje
Je zatisnilo oči,
Skerbna mati pa še čuje
Pri njegovej postelji.

Čuje, čuje skerbna mati
Skerbno gleda detice,
Skerb ne da jej še zaspati
Zapustiti postelje.

Dete sanja sanje sladke
Od nebeških angeljcov,
In oko premile matke
Var'je ga sovražnikov.

Oh kak' srečno dete milo
Kak' presrečno si še ti,
Ne poznaš še tuge, silo
Ne poznaš še žalosti.

Imáš še mater, ktera čuje
Ti nad posteljco zvestó,
On gotovo ne miruje,
Ki je zgubil mamico.

Ivan G.